

In Liefde

In Liefde

AdJan van Gils

Waar Maria Magdalena verbleef.
Waar vrouwelijke zachtheid
zichzelf bleef en
zorgdroeg voor het goddelijke kind.
Waar de vrouwelijke kracht de Waarheid hoedt,
de Waarheid de saamhorigheid voedt
en de illusie verblindt.

Daar is het
waar ik mijn aandacht richt
op bekken en kruin.
Twee poorten die mij de weg wijzen
naar die paradijselijke tuin
van liefde en licht.

Daar waar ik Mezelf ben
en de Waarheid hoedt.
Waar ik één ben met Maria
die me omringt
met haar liefdevolle gloed.
Waar ik zorgdraag voor het Jezus kind
en waar de onbaatzuchtige liefde
de hemel met de aarde verbindt.

AdJan

Ten aanzien van mijn reis door het Katharenland ben ik niet de ik-figuur. Ik ben er slechts deel van. In de ik-figuur, genaamd AdJan, komen de mensen samen, hun inzichten en ervaringen, waarmee ik gereisd heb door het Katharenland.

Daarom ook grote dank aan hen die naast me liepen, transparant waren en bereid waren zich open te stellen voor de volmaakte mens die, in essentie, in iedereen aanwezig is.

ISBN: 9789465015378

© 2024, 'In Liefde'

AdJan van Gils

info@inliefde.nu

Druk en coverontwerp: Brave New Books

*

Reizen in een open eind is mij wel toevertrouwd. Het is de ruimte waarin alles op zijn plaats kan vallen. Het nergens aan vastzitten is mijn bedding. Het is niet de hoop die mij doet leven, maar de verandering. Toch lijkt het alsof het vooruitzicht hierop een houvast aan het worden is in de ogenschijnlijke leegte die mij omringt. Het geïsoleerd wonen in het grillige Cantabrië eist zijn tol.

Zij is het die de reis heeft geïnitieerd. We zouden in de winter voor onbepaalde tijd met de camper gaan rondtrekken door Europa. Het nieuwe voelde op dat moment veilig genoeg voor haar, alsof ze daarmee het aangaan van iets ouds in zichzelf kon omzeilen. Maar 'the times they are a'changin' en nu schrikken het open eind en het grote onbekende haar af. Zij denkt vastigheid nodig te hebben, een dag met een begin en een eind, een invulling, structuur. Alsof het kleine ikje daarmee een nieuwe verandering denkt te kunnen voorkomen.

De eerste grote verandering diende zich aan in de zomer van 2022. Zij had met een vriendin gebroken die haar vervolgens niet meer met rust had gelaten. Het ging van kwaad tot erger. Met name de leugens op sociale media hadden impact op haar.

'Kom,' flapte ik eruit.

'We gaan naar Cantabrië.'

In januari 2020 had ik daar een stuk van de 'Camino' gelopen. De grillige kusten, de ruige Atlantische Oceaan, de stromende rivieren, bemoste stenen en groene heuvels hadden destijds indruk op mij gemaakt.

Isabelle dacht er het hare van en trok zich terug op haar kamer. Marloes, echter, kroop meteen achter haar laptop en vond binnen 5 minuten een alternatieve school in Cantabrië.

‘Lees dit eens,’ had ik tegen Isabelle gezegd, terwijl ze op haar bed lag te chillen. Ze voelde de bui al hangen, wierp een vluchtige blik op de laptop en schoot in de weerstand.

‘Ik wil dit niet,’ schreeuwde ze boos. ‘Ik wil geen verandering.’

Nadat ze wat tot bedaren was gekomen, had ik haar klip en klaar uitgelegd dat we met de aarde in een grote transitie zaten en dat als wij het gevoel kregen dat wij op wat voor manier dan ook dienden mee te bewegen met het leven, dat we dat dan zouden doen.

‘Kijk maar hoe het met je vriendin is gegaan,’ had ik gezegd. ‘Als jij jezelf weggeeft, kom je jezelf uiteindelijk tegen en kun je niet meer om jezelf heen. Dan ga je je eigen weg.’

Het had haar verzet gebroken en even later had ze het besef uitgestraald dat als het zover was, ook zij niet anders kon dan meebewegen.

De ochtend erop, nadat we haar bij de bushalte hadden afgezet, maakten we een wandeling met Sammie.

‘Moeten wij niet trouw blijven aan onze impulsen? Isa heeft ons toch niet voor niets als ouders uitgekozen?’

‘Zeker,’ zei Marloes.

‘Ze is bij ons omdat ze vrij wil zijn en ik kan het niet aanzien hoe zij op dit moment het systeem wordt ingezogen.’

‘Ik heb ook het gevoel dat we onze levenslessen hier in Andalusië wel geleerd hebben,’ zei ik. ‘En is het gedoe met die asociale mensen van hiernaast niet een teken dat het tijd is om te gaan?’

Later die middag legden we om en om onze handen op elkaar, want ten aanzien van de verandering hadden we één ding gemeen. We wilden weg van de plek waar we woonden, weg van het huis dat we een jaar daarvoor nog wilden kopen. Maar het had niet in de bedoeling gelegen van het leven. Onze investering in bitcoins was op een fiasco uitgelopen.

Terwijl zes handen een ‘iene miene mutte’ beweging maakten, spraken we de intentie uit dat we voor 1 januari

2023 vertrokken zouden zijn en dat we ten aanzien van het nieuwe alles open zouden laten.

Nu, een klein jaar later, reizen Isabelle en ik in elkaars vaarwater. Het escaleert. Haar angst voor weer een verandering botst met mijn vooruitzicht hierop.

Na een heftige woordenwisseling besluit ik om twee dagen de stilte in te gaan, in een tentje, bij de rivier die langs ons huis stroomt en die bijna stilgevallen is.

De rivier en de stilte maken me rustig, laten me zakken in mezelf. Op mijn rug in het gras kijk ik naar de blauwe openingen in het bladerdak.

‘Er is alleen maar hier en nu,’ hoor ik de wind fluisteren.

Vervolgens wordt mijn kleine ikje betoverd door rondfladderende witte vlinders die in mij de boodschap integreren dat alle houvast losgelaten mag worden.

Via de blauwe opening daalt de energie naar beneden. Een energie die me streelt en koestert. Een energie die me beschermt, me in de luwte houdt, zodat ik zorgeloos kan processen.

Ik kom in een diepe ontspanning terecht. Ik open. Speels gaat de energie naar binnen en danst met mijn innerlijke waarheid. Beiden zijn verheugd met het weerzien, met de éénwording, schiet door me heen. En in deze dans gebeurt het. Ik voel het hier en nu in mij verankeren, alsmede het genieten van alles wat zich daarin aandient. Het fundament van alle reizen die ik ondernemen ga, is gelegd.